

ENTERRAMENT DE MN. JOAN SANGLAS BANÚS

Tavertet, 16-3-2023

Is 25,6a.7-9 // Mt 25,1-13

Beneït sigui el Senyor dia rere dia; / és ell qui ens porta, el Déu salvador nostre. / Per a nosaltres és el Déu que salva, / que pot rescatar de la mort. Aquestes paraules del salm 67 expressen l'actitud del cristià que té posada la seva esperança en el Senyor que salva, que pot rescatar de la mort. Necessitem escoltar-ho en aquests moments en què els nostres sentiments de dolor per la pèrdua del nostre germà Mn. Joan Sanglas Banús són forts, intensos. Perquè la seva desaparició ens ha corprès a tots. No ho esperàvem; i rebre de sobte la nova de la partença d'aquest món, i en les circumstàncies en què s'ha esdevingut, ens ha deixat perplexos i fins i tot hem pensat que no podia ser pas veritat. Però sí, Mn. Joan Sanglas ens ha deixat per anar a la casa del Pare.

I tots nosaltres, les seves germanes i el seu germà, altres familiars, les seves amistats, els germans del presbiteri diocesà i d'altres bisbats, les persones a qui ha servit en les parròquies i ministeris que l'Església li ha encomanat al llarg de la vida, i els de Tavertet; tots nosaltres, en aquests moments, l'únic que podem fer és acomiadar-nos d'ell tot pregant pel seu etern descans; demanar que el Senyor li doni el premi dels servidors fidels i prudents a qui ha confiat el servei de la seva casa. Davant la mort d'una persona estimada sobren les paraules, solament les llàgrimes i els silencis són eloqüents. Més ben dit: la pregària esperançada de tots nosaltres, amb la fe en el cor, és el millor que podem fer, ja que l'adreçem a qui *és el Déu que salva, / que pot rescatar de la mort*, com ja he recordat.

Joan Sanglas va néixer en aquest poble de Tavertet, en aquest mateix lloc ha mort i aquí reposaran les seves restes mortals en l'espera de la resurrecció. En aquest temple parroquial en què va rebre les aigües del baptisme, i on tantes vegades va pregar juntament amb els fidels i va celebrar l'Eucaristia; en aquest mateix lloc oficiem les seves exèquies. És tota la seva existència cristiana, doncs, la que es fa present en aquest acte: la de l'home i del sacerdot que va estimar i servir, des de la veritat i la caritat, les persones que el Senyor va posar en el seu camí. I tots nosaltres no podem deixar de tenir present que ha estat un bon company de ruta, sempre servicial, que es feia estimar. Un home i un prevere preocupat pels altres, amb zel pel millor servei a les persones en l'Església i en la societat. El preocupava la catequesi i la iniciació dels qui desitgen ser cristians en l'edat adulta, en un context tancat al misteri de Déu i al misteri de la mateixa vida humana. Tot i el seu caràcter propi, ser cortès i agradable amb tothom predominava en ell, i, per això, conreava profundes arrels d'amistat i era fidel a les persones. Cada un de nosaltres portem, certament, en el cor, moltes coses de mossèn Joan i, especialment, la darrera trobada amb ell. A mi em resta la seva joia per la celebració, el primer diumenge de Quaresma, amb sis catecúmens que a la catedral de Vic van inscriure els seus noms per a rebre el baptisme durant la pròxima Vetlla Pasqual o el temps de Pasqua, fent alhora el pas de reconèixer els seus pecats i essent ungits amb l'oli sant per a lluitar contra els enganys del maligne. En Joan, clarament, se'ns ha avançat i ara, quan encara som a la Quaresma, ell celebra ja —així ho esperem de la misericòrdia de Déu!— la Pasqua eterna en el cel.

En la primera lectura que ens ha estat proclamada, el profeta Isaïes ens ha dit: *El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes*. Adonem-nos que no s'afirma que el Senyor ens estalviarà les llàgrimes, sinó que ens les eixugarà. És el consol de Déu que ens acompanya sempre en el nostre pelegrinatge per aquest món. No ens abandona mai. I en els moments de dolor més fort, quan les llàgrimes brollen dels nostres ulls, la seva presència es fa més intensa i és capaç de fer néixer en els nostres cors la pau, que brolla de la confiança en ell. Perquè el nostre Déu sap què és el dolor i el sofriment, ja que el seu Fill ha sofert per nosaltres, i el dolor del Fill únic ha arribat al cor de Déu Pare. Déu no s'apropa al nostre dolor i prou, sinó que el comparteix. Aquest compartir el nostre sofriment és la causa, per la mort i resurrecció del seu Fill, que la mort hagi estat engolida per sempre, com ens ha anunciat el profeta. Per això, podem mirar la mort del nostre germà amb esperança. Ella no té la darrera paraula, hi ha un Altre que l'ha vençuda definitivament, Algú en qui Mn. Joan Sanglas sempre ha cregut i esperat; Aquell que era l'amor de la seva vida: Jesucrist, Senyor de cel i terra, vencedor del pecat i de la mort, al nom del qual tot genoll s'ha de doblegar en qualsevol lloc (cf. Fl 2,11).

A tots, estimats germans, ens resta al cor la recança de no haver pogut acompanyar el nostre estimat germà, Joan Sanglas, en el seu traspàs. Ens queda la pena de la soledat en què hagi pogut morir, pena humanament ben comprensible. Tanmateix, les paraules del salm que he citat al principi expressaven: *Beneït sigui el Senyor dia rere dia; / és ell qui ens porta, el Déu salvador nostre*. El Senyor mai no ens abandona —com ja he dit—, però també és el qui ens porta. En aquells instants del llindar entre la vida i la mort, Jesús ha estat al seu costat i tinc la certesa que ell l'ha sentit a prop i la seva mà l'ha acompanyat. En l'evangeli el Senyor ens ha dit: *Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*, després de relatar-nos la paràbola de les noies prudentes i les noies desassenyades. La saviesa humana ens diu que la mort és certa, però l'hora incerta; aquesta és també una lliçó de les paraules de Jesús, però no pas la més important: en el nostre camí per aquest món, els cristians tenim la certesa que al final no hi ha pas un mur infranquejable, sinó un rostre que ens espera ple de misericòrdia i al qual hem d'acostar-nos amb gratitud. Sí, Jesús és l'espòs que ens espera a la fi del nostre itinerari per aquest món. Tot el que hem anhelat, desitjat de debò des del fons del nostre cor trobarà en aquest rostre la resposta i la plenitud. Solament se'ns demana de tenir l'ampolla plena de l'oli per a encendre la torxa de les noccs eternes. A mi, com a tots vosaltres, no em resta cap dubte que en Joan la tenia reblerta de l'oli de la caritat, de la fe i de l'esperança.

Estimats germans, Mn. Joan Sanglas ha estat cridat quan servia les parròquies de Torelló des del santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera. Per això vull posar la mirada en Maria, mare de l'Església, per demanar la seva intercessió per qui l'ha servida i estimada en el seu pelegrinatge terrenal. Demanem a santa Maria, que vetlla pel poble cristià, que intercedeixi per ell, a fi que, si encara restessin en el seu cor màcules del pecat, Déu usi de la seva misericòrdia per a purificar-lo i així pugui gaudir ja ara de la festa de noccs en el Regne etern. I també goso demanar a la Santíssima Verge que intercedeixi per nosaltres, pel nostre bisbat, a fi que Déu ens faci el do de les vocacions de fills d'aquesta terra, com Mn. Joan Sanglas Banús, per a ser portadors de l'Evangeli entre nosaltres. Així sigui.